

ע"פ 4668/14 - ח א נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 4668/14

לפני:
כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט מ' מזוז

המערער: ח א

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי חיפה (כב'
השופטת ב' בר-זיו) מיום 25.5.2014 בת"פ
4678-02-09

תאריך הישיבה: י' בטבת התשע"ה (1.1.2015)

בשם המערער: עו"ד מיכאל כרמל

בשם המשיבה: עו"ד עדי צימרמן

פסק-דין

השופט מ' מזוז:

1. ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטת ב' בר-זיו) בת"פ 4678-02-09 (הכרעת דין מיום 7.4.2014 וגזר דין מיום 25.5.2014), בגדרו הורשע המערער במספר עבירות של סחיטה באיומים, איומים, הטרדה, פגיעה בפרטיות והפרת הוראה חוקית, ונגזרו עליו 24 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי ותשלום פיצויים למתלוננת בסך 10,000 ₪.

כתב האישום

2. נגד המערער הוגש כתב אישום, אשר תוקן ביום 12.11.2009, המייחס לו שני אישומים. על פי המתואר באישום הראשון, המערער היה בן זוגה של ח' (להלן: המתלוננת), במשך כעשרה חודשים, למן המחצית השנייה של שנת 2007 ועד לחודש מאי 2008, ובחלק מהתקופה התגוררו השניים יחדיו. במהלך חודשים אלה נהג המערער כלפי המתלוננת בצורה אובססיבית ושתלטנית, וכן היה צועק ומתפרץ עליה כשהתנהגה בניגוד לרצונו. כחצי שנה לאחר תחילת הקשר, עזבה המתלוננת את הבית וחזרה לבית הוריה. המערער התקשר לאבי המתלוננת וביקש לשוחח עמה. משנענה בשלילה צעק על האב ואיים עליו כי אם לא ייתן לו לשוחח עם המתלוננת הוא יגמור לו את החיים. בהמשך, חזרה המתלוננת להתגורר עם המערער, והוא המשיך להתנהג כלפיה בצורה אובססיבית ושתלטנית.

בסוף חודש מאי 2008 עזבה המתלוננת את הבית פעם נוספת וחזרה לבית הוריה. המערער התקשר למתלוננת, ולאחר שזו סירבה לשוחח עמו, איים עליה כי אם לא תחזור אליו הוא יחזיר אותה להוריה בשקית ניילון. כמו כן, איים המערער על אמה של המתלוננת. בעקבות איומיו, חזרה המתלוננת לביתו של המערער, בלוויית חברה, על-מנת לשוחח עמו. בפגישתם בביתו צעק המערער על המתלוננת ואיים עליה כי יפגע בה ובבני משפחתה. כמו כן, ניסה לדחוף אותה לעבר הספה על-מנת להושיבה בכוח, אך פגע בחברה שניסתה למנוע ממנו לעשות-כן. בשל פחדה מהאיומים שהשמיע נשארה המתלוננת להתגורר עם המערער עד לחודש יולי 2008. בסוף חודש יולי 2008, משלא יכלה עוד לשאת את התנהגותו של המערער, ברחה המתלוננת לתל אביב, ואף החליפה את מספר הטלפון שלה על-מנת שהמערער לא יוכל לאתרה. כשבוע לאחר מכן ועד לחודש ינואר 2009, נהג המערער להטיל אימה על בני משפחת המתלוננת בדרכים שונות, כולל באמצעות מעקבים, איומים טלפוניים ואיומים באמצעות הודעות טקסט.

בחודש ינואר 2009, לאחר שהצליח המערער לאתר את המתלוננת, הסכימה המתלוננת להיפגש עם המערער בתל אביב. בפגישתם ביקשה המתלוננת מהמערער כי יניח לה לנפשה. בתגובה, איים המערער על המתלוננת כי יפגע בה ובבני משפחתה. כמו כן, דרש ממנה 150,000 ₪ בתמורה לכך שיניח לה להמשיך בחייה. בימים שלאחר מכן, המשיך המערער להטריד את המתלוננת, את מעבידה ואת בני משפחתה.

בשל המעשים המתוארים, הואשם המערער בעבירות של סחיטה באיומים, איומים, הטרדה, פגיעה בפרטיות, ניסיון לתקיפה בנסיבות מחמירות ותקיפה סתם.

3. על פי המתואר באישום השני, בין החודשים מאי לספטמבר 2009, הפר המערער את תנאי המעצר שנקבעו לו במסגרת התיק הפלילי שהחל להתברר באישום הראשון, בכך שהתקשר למתלוננת מספר רב של פעמים. המתלוננת ענתה לחלק מהשיחות, ובמהלכן איים המערער על המתלוננת כי יפגע בה ובבני משפחתה. עוד נטען בכתב

האישום, כי המערער הפר את תנאי המעצר בכך שיצא ממקום מעצר הבית.

בשל מעשים אלה הואשם המערער בעבירות של איומים, הטרדה, פגיעה בפרטיות והפרת הוראה חוקית.

הכרעת הדין

4. המערער כפר בעבירות שיוחסו לו. גרסתו הכללית לאירועים הייתה, כי המתלוננת היא זו שכפתה עליו את הקשר עמה וכי בני משפחתה הם שאיימו עליו, ולא כפי שנטען בכתב האישום. במהלך המשפט טען המערער נגד כל אחד מהאישומים שיוחסו לו, והציג בעדותו גרסה שונה מזו שהצטיירה מעדויותיהם של המתלוננת, בני משפחתה והעדים השונים שהעידו מטעם המדינה.

5. בית המשפט המחוזי בחן את מכלול הראיות שהונחו בפניו, ובכלל זה: עדויותיהם של המתלוננת ובני משפחתה, חברים של המשפחה ועובדת סוציאלית, ומנגד עדויותיהם של המערער, אמו ואשתו; הודעות המערער במשטרה; דו"חות רפואיים בעניינה של המתלוננת; מחקרי תקשורת; מסרונים שנשמרו בטלפונים הניידים של המתלוננת ושל בני משפחתה; והקלטות של שיחות. מסקנתו הגורפת הייתה, כי יש להעדיף את גרסת המתלוננת, שנתמכה בעדויות ובראיות השונות, אותה מצא בית המשפט אמינה, על פני גרסת המערער שנמצאה בלתי-אמינה.

נוכח האמור, ולאחר שבחן כל סעיף וסעיף בכתב האישום, הרשיע בית המשפט את המערער בעבירות שיוחסו לו, הן באישום הראשון והן באישום השני, למעט העבירות של ניסיון תקיפה בנסיבות מחמירות ותקיפה סתם, מהן זוכה המערער.

נימוקי הערעור ותשובת המדינה

6. לטענת המערער לא היה מקום להרשיעו בעובדות שנטענו בכתב האישום, וזאת ממספר טעמים. ראשית, נטען כי קביעות המהימנות של בית המשפט המחוזי התבססו ברובן על התרשמותו של בית המשפט מהתנהגות המערער במהלך הדיונים ולא על ראיות ממשיות. בהקשר זה נטען, כי התנהגותו של המערער נבעה מתחושתו כי בית המשפט מוטה ולא מאפשר לו לנהל את הגנתו כראוי.

שנית, נטען כי לא היה מקום לייחס משקל משמעותי לעדות המתלוננת ולעדויותיהם של בני משפחתה. זאת, שכן המתלוננת שיקרה בעניינים מסוימים ועדותה הייתה בלתי אמינה. את עיקר יהבו בעניין זה משליך המערער על סיפור הבריחה של המתלוננת. לטענתו, בניגוד לגרסתה, הבריחה הייתה מתוכננת ולא ספונטאנית, והמתלוננת אך "ניצלה" הזדמנות טובה יותר שנקרתה בדרכה. המערער מוצא בסיס לטענתו זו בעדותו של אבי המתלוננת, אשר העיד כי ידע להיכן בורחת המתלוננת, וכן בעדותו של לוסקי, ידידה של המתלוננת אצלו התגוררה ועבדה לאחר שברחה, אשר העיד כי פגש את המתלוננת עוד לפני שברחה והוא זה שהציע לה לעבור לגור אצלו. לטענת המערער, גרסתה השקרת של המתלוננת מעידה על היעדר אמינותה של המתלוננת ומקרינה על מהימנות עדותה בכלל. אשר לבני המשפחה, נטען כי אלה רבו את ריבה של המתלוננת ולכן לא ניתן לראות בעדויותיהם משום תימוכין לעדותה.

עמוד 3

שלישית, נטען לכשל בייצוג. כך נטען, כי למתלוננת לא נערכה חקירה נגדית ממצה, בעיקר בכל הנוגע לנסיבות בריחתה לתל אביב. בהקשר זה אף הודגש, כי בית המשפט הגביל עד מאוד את יכולתו של הסנגור לחקור את המתלוננת. בנוסף, נטען כי סנגורו של המערער הסכים לתיקון כתב האישום, במסגרתו הוסף האישום השני, מבלי שקיבל את הסכמתו של המערער קודם-לכן. עוד נטען, כי בשלב מסוים ביקש הסנגור להשתחרר מהייצוג, ונטען בפני בית המשפט המחוזי כי המערער ביצע כלפיו מעשים פליליים.

7. בנוסף, טוען המערער באופן ספציפי נגד הרשעותיו בעבירות של סחיטה באיומים. לטענתו, קביעותיו של בית המשפט בעבירות אלה אינן מבוססות די הצורך. כך, באשר לקביעה כי המתלוננת חזרה לביתו בעקבות איומים שהשמיע כלפיה וכלפי אמה, נטען כי זו אינה מתיישבת עם חומר הראיות ובפרט לא עם התנהגותה של המתלוננת. הוסבר כי המתלוננת חזרה מרצונה לאחר ששהתה בבית משפחתה שם הרגישה מוגנת. אשר לקביעה כי המערער דרש ₪ 150,000 על-מנת שיניח למתלוננת לנפשה, נטען כי לבד מעדותה של המתלוננת אין עוד תימוכין לכך בחומר הראיות. בפרט נטען בהקשר זה נגד הקביעה, כי בעדותו של האב יש משום תמיכה לגרסת המתלוננת. הודגש כי בהכרעת הדין צוטט האב באופן שגוי. בנוסף, נטען כי הקביעה אינה מתיישבת עם ההיגיון, שכן אם המערער היה אובססיבי, כקביעתו של בית המשפט, אזי לא ניתן להלום את העובדה שבסופו של דבר המערער לא עמד על הדרישה הכספית.

8. לבסוף טוען המערער, כי לא היה מקום להרשיעו בעבירות של הפרת הוראה חוקית לפי האישום השני, שכן כתב האישום נוסח באופן כוללני ולא פירט את המועדים הספציפיים שבהם הפר לכאורה המערער את מעצר הבית, ובשל כך לא יכול היה להתגונן כראוי. בנוסף נטען, כי הרשעתו בהפרת תנאי המעצר שהתבססה על מקרה אחד של התראה ("חיישן + רצועה"), מקורה בטעות שכן מדובר בהתראת שווא. בכל מקרה, כך נטען, לא היה מקום להרשיעו בריבוי עבירות על סמך מקרה בודד זה.

9. מנגד, טוענת המדינה כי דין הערעור להידחות.

ראשית, נטען כי הערעור מבוסס על קביעות עובדתיות והערכת מהימנות של עדים, אשר אין הצדקה להתערב בהן. הודגש, כי הכרעת הדין התבססה, בנוסף לעדויות המתלוננת ובני משפחתה, על עדויות של עדים נוספים חיצוניים.

שנית, נטען כי חקירתה הנגדית של המתלוננת מוצתה, שכן היא נפרסה על פני מספר ישיבות, והיא מחזיקה כ-100 עמודי פרוטוקול. הודגש, כי אי חקירתה בסוגיות שוליות שאינן קשורות לליבת עדותה ממילא לא גרמה למערער עיוות דין. אשר לטענה בדבר סיפור הבריחה של המתלוננת, נטען כי יש לדחותה. הודגש, כי מצבה הנפשי של המתלוננת היה בכי רע, כי מהעדויות עלה שהמתלוננת הסתתרה, כי המערער ניסה לאתר אותה וכי עדותה לא נסתרה, כפי שטען המערער.

שלישית, נטען כי טענת המערער בדבר כשל בייצוג נטענה לראשונה בערעור, ולא נטענה מפי המערער או מפי בא-כוחו החדש בפני בית המשפט המחוזי. מכל מקום, נטען כי תיקון כתב האישום נעשה כדין בהתאם לחוק ולפסיקה.

10. אשר לטענות הנוגעות לעבירות האיומים בסחיטה, נטען כי דינן להידחות. כך נטען, כי גרסתו של המערער

לפיה המתלוננת שבה לגור עמו מרצונה החופשית נדחתה על-ידי בית משפט קמא, וכי מעדויותיה שלה ושל עדים נוספים ניתן ללמוד על המצב הנפשי הקשה שבו הייתה שרויה המתלוננת באותה העת. גם באשר לקביעה לפיה המערער דרש מהמתלוננת 150,000 ₪ על-מנת שיניח לה לנפשה נטען כי יש תימוכין בעדויות השונות.

11. אשר לטענת המערער נגד הרשעתו בעבירה של הפרת הוראה חוקית, נטען כי עיקר ההפרה נעוץ ביצירת הקשר עם המתלוננת חרף האיסור המפורש שקבע בית המשפט.

דיון והכרעה

12. טענותיו של המערער מופנות, בעיקרן, כנגד ממצאים של עובדה ומהימנות שקבע בית משפט קמא. כך טענתו המרכזית של המערער, לפיה לא ניתן היה לייחס מהימנות רבה לעדותה של המתלוננת, וזאת בעיקר בשל סיפור בריחתה שסולף לדידו. כך גם טענותיו הנוגעות להרשעתו בעבירות הסחיטה באיומים.

והרי כלל ידוע הוא, כי אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאים של עובדה ומהימנות, אלא במקרים חריגים, כגון במקרים שבהם נפלו טעויות מהותיות בהערכת המהימנות או בקביעת העובדות. הטעם לכך הוא, כי לערכאה הדינית יש ככלל עדיפות על פני ערכאת הערעור באשר התרשמותה מן העדים נעשית באופן ישיר (ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632, 643-645 (2000)).

13. בענייננו, לא מצאתי כי התקיימו נסיבות המצדיקות סטייה מן הכלל האמור. בית המשפט המחוזי אימץ את גרסתה של המתלוננת במלואה לאחר ששמע את עדותה, והביא בחשבון את הראיות האחרות שבתיק. גרסתה לעניין הברחה לתל אביב נמצאה אמינה, ובניגוד לטענות המערער, נתמכה בראיות שונות שהצביעו על כך שהיא אכן הסתתרה. הסתירות להן טען המערער בין עדותה לבין עדויותיהם של אביה ושל ידידה לוסקי, אצלו התגוררה ועבדה לאחר שברחה, אינן סתירות של ממש, וממילא אין הן נוגעות לליבת עדותה של המתלוננת.

לפיכך, גם אין לקבל את טענתו של המערער לפיה אם הייתה ניתנת לו ההזדמנות לחקור את המתלוננת בעניין זה כפי רצונו, היה מגיע בית המשפט למסקנה כי גרסתה אינה אמינה. המערער לא הצליח להראות כי בעדותה של המתלוננת נתגלו סדקים משמעותיים, וכאמור, הנושאים שבהם היה מעוניין המערער לחקור את המתלוננת ממילא אינם נוגעים לליבת העדות. מעבר לכך, חקירתה הנגדית של המתלוננת, כפי שציינה המדינה, הייתה ממושכת והיא מחזיקה כ-100 עמודי פרוטוקול, כך שאין לומר שחקירתה לא מוצתה כלל.

14. גם בקביעתו של בית משפט קמא בנוגע להרשעתו של המערער בעבירת הסחיטה באיומים, שעיקרה באיומיו של המערער על המתלוננת על-מנת שזו תחזור לגור עמו, אין מקום להתערב. קביעתו של בית המשפט נסמכה בעיקר על עדותה של המתלוננת. המערער אמנם טען כי חזרתה של המתלוננת אינה מתיישבת עם ההיגיון, שכן המתלוננת הייתה בעת הרלוונטית בחיק משפחתה שם הרגישה מוגנת, וכן כי התנהגותה בעת החזרה לא הצביעה על כך שהדבר נעשה בניגוד לרצונה, אך דומה כי בטענה זו אין ממש. בית משפט קמא, כאמור, ביכר את גרסת המתלוננת על פני גרסתו של המערער. מגרסתה, שנתמכה בעדותה של הפסיכולוגית זרבה גל ומדו"חות האשפוז שהוצגו לבית המשפט, עולה כי מצבה הנפשי באותה העת היה קשה. על רקע זה אין לתמוה על "בחירתה" לחזור לביתו של המערער, ואין

לקבל את טענת המערער כי הדבר אינו מתיישב עם ההיגיון.

15. כך גם אין מקום להתערב בהרשעת המערער בעבירה של סחיטה באיומים, שעיקרה בדרישתו לקבל ₪ 150,000. בית המשפט האמין למתלוננת וקבע כי עדותה נתמכת בעניין זה גם בעדות אביה וגם בעובדה שלאחר המפגש המערער לא הניח לה ולמשפחתה. המערער אמנם טען כי עדותו של האב לא תומכת בעדותה של המתלוננת, בניגוד לקביעתו של בית משפט קמא, שכן בחקירתו הנגדית הוא העיד כי רק שמע על דרישתו של המערער מפי המתלוננת; אלא שעיון בפרוטוקול מלמד, כי האב העיד בחקירה ראשית על כך שהמערער דרש ממנו כסף במספר הזדמנויות לאחר הפגישה עם המתלוננת בתל אביב (עמ' 285 לפרוטוקול). האב לא חזר בו מדברים אלה במהלך החקירה הנגדית, אך לעניין סכום הכסף העיד כי שמע אותו מפי המתלוננת בלבד (עמ' 308 לפרוטוקול). מכל מקום, כאמור, בית המשפט האמין למתלוננת, וקבע כי גרסתה נתמכת גם במסכת האירועים שאירעו לאחר המפגש בתל אביב. לא נמצא אפוא מקום להתערב בקביעותיו אלה של בית המשפט, אשר בדין הרשיע את המערער בעבירה זו.

16. אשר להרשעתו של המערער באישום השני. המערער כאמור טוען כי לא היה מקום להרשיעו בעבירות של הפרת הוראה חוקית, משום שכתב האישום נוסח באופן כוללני וכן משום שהרשעתו התבססה על מקרה אחד של התראת שווא של האזיק האלקטרוני. אלא שכפי שהבהירה המדינה, העיקר בהרשעתו של המערער באישום זה נעוץ ביצירת הקשר עם המתלוננת חרף האיסור המפורש לעשות-כן. קביעותיו של בית משפט קמא בעניין זה נסמכו, בין היתר, על עדותה של המתלוננת שזיהתה את קולו של המערער בחלק מהשיחות, ואף הקליטה שיחה אחת. קולו של המערער בשיחה שהוקלטה זוהה גם על-ידי חוקר המשטרה אמל בדר (מוצג ת/161). קביעות אלה מקובלות עליי, ומשכך סבורני כי גם בעניין זה דין טענות המערער להידחות. אך מעבר לכך אוסיף, כי גם לעניין ההרשעה בגין התראת האזיק האלקטרוני, סבורני כי זו נקבעה כדין, גם אם היה מקום לקבוע זאת באופן ברור יותר בהכרעת הדין. בית המשפט שמע את עדותו של מנהל יחידת הפיקוח האלקטרוני אשר הסביר על אופן הפעולה של האזיק, והתרשם מדו"חות הפקחים ועדויותיהם, ונוכח כך קבע כי המערער הפר, ולו במקרה יחיד, את תנאי מעצר הבית שנקבעו לו.

17. נותר אפוא לדון בטענת המערער בדבר כשל בייצוג שהוביל, בין היתר, לתיקון כתב האישום, במסגרתו הוסף האישום השני, מבלי שניתנה הסכמתו של המערער לכך. טענתו של המערער בהקשר זה היא, כי בעצם הוספת האישום הושחרו פניו בפני בית משפט קמא והדבר קיפח את הגנתו. דין הטענה להידחות משני טעמים. ראשית, הטענה לא הועלתה בפני בית משפט קמא במסגרת הסיכומים, שלב בו כבר הוחלף ייצוגו של המערער - עו"ד בר-זהר שהחליף את עו"ד סגל ז"ל. שנית, וזהו העיקר, המערער לא טען, וממילא לא נמצא טעם לכך בהסבריו, כי לא ניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן מפני הוספת האישום השני. כידוע, לפי סעיף 92(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, רשאי בית המשפט, בכל עת שלאחר תחילת המשפט, להורות על תיקון כתב האישום לבקשת בעל דין, "ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן" (על פרשנות המונח ראו, למשל, ע"פ 5019/09 חליוה נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (20.8.2013)). בענייננו, כתב האישום תוקן בשלב מוקדם מספיק - הבקשה לתיקון הוגשה ביום 18.10.2009 והתיקון הותר ביום 12.11.2009, לפני שהחלו להישמע ההוכחות בתיק - וברי שלמערער ניתנה ההזדמנות לפתח קו הגנה ולהתייחס לאישום הנוסף שיוחס לו, כפי שאף עשה בפועל (לעניין מועד תיקון כתב האישום, ראו ע"פ 104/89 דרורי נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(1) 843, 848 (1990)).

18. מן הטעמים המפורטים לעיל, מסקנתי היא כי דין הערעור על הכרעת הדין להידחות.

הערעור על גזר הדין

19. גזר הדין בעניינו של המערער ניתן ביום 25.5.2014. בבואו לגזור את דינו של המערער, קבע תחילה בית המשפט כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא האישום הראשון, אותן סיווג בית המשפט כאירוע אחד, נע בין 18 ל-36 חודשי מאסר. מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא האישום השני, אשר סווגו אף הן כאירוע אחד, נפרד מהאירוע של האישום הראשון, נקבע בין 12 ל-30 חודשי מאסר. בית המשפט קבע, כי בנסיבות העניין אין מקום לחרוג מהמתחמים שנקבעו בשל השיקול בדבר אפשרות שיקומו של המערער.

לפיכך, ולאחר שבחן בית המשפט את הנסיבות השונות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כמו עברו הנקי של המערער, מצבו הכלכלי הקשה, תקופת מעצר הבית הממושכת והחרטה שהביע המערער בטיעונו לעונש, גזר על המערער עונש של 18 חודשי מאסר בפועל בגין האירועים מושא האישום הראשון ו-12 חודשי מאסר בפועל בגין האירועים מושא האישום השני. בית המשפט הורה כי העונשים יהיו חופפים בחלקם, כך שבסופו של דבר ירצה המערער 24 חודשי מאסר בפועל. כמו כן, נגזרו על המערער 12 חודשי מאסר על תנאי שלפיו לא יעבור המערער עבירה מן העבירות שבהן הורשע או עבירת אלימות מסוג פשע למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר. בנוסף הוטל על המערער לשלם למתלוננת פיצוי כספי בסך 10,000 ₪.

20. לטענת המערער לא היה מקום לגזור עליו עונש מאסר ממושך של 24 חודשים. המערער טוען, כי בית המשפט המחוזי לא התחשב בכך שהאירועים המתוארים בכתב האישום הם מעידה חד-פעמית, ולא היו למערער הרשעות קודמות או מאוחרות. עוד נטען, כי המעשים נעשו על רקע רומנטי ולא נעשו ממניעים עברייניים. בנוסף נטען, כי חלף זמן רב מאז קרות האירועים (כחמש שנים), ובמהלכם היה נתון המערער במעצר במשך 7 חודשים ובמעצר בית במשך שנתיים. בשל כך אף הוכרז המערער פושט רגל. כמו כן, נטען כי המערער הצליח להשתקם, שכן הוא חזר לגור עם משפחתו. לפיכך, מבקש המערער להורות על עריכת תסקיר בעניינו, ובסופו של דבר להסתפק בעונש של עבודות שירות.

בדיון שנערך לפנינו הגיש המערער אסופת פסיקה אשר יש בה כדי ללמד, לטענתו, על מתחם הענישה ההולם בנסיבות העניין.

21. מנגד טענה המדינה, כי העונש שנגזר על המערער הוא עונש ההולם את חומרת מעשיו. כמו כן, נטען כי לא ניתן לייחס למערער הפנמה, לקיחת אחריות או חרטה; כי התמשכות ההליכים לא יכולה להוות שיקול לקולה, שכן היא נבעה בעיקר בשל התעקשות המערער לחקור את כל עדי התביעה; וכי לא היה מקום להקל עמו בשל היעדר הרשעות נוספות, שכן אין המדובר במקרה אחד המצביע על מעידה חד-פעמית, אלא מעשים רבים שנעשו על פני תקופה ארוכה. בדיון הוסף, כי המערער טרם שילם את הפיצוי שהוטל עליו בגזר הדין.

22. לא מצאתי ממש גם בערעור על גזר הדין.

כידוע, על דרך הכלל לא מתערבת ערכאת הערעור בעונש שגזרה הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים שבהם נפלה טעות מהותית בגזר הדין או שניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה הראויה (3091/08 טריגר נ')

מדינת ישראל, פסקה 11 (29.1.2009); ע"פ 6453/12 הדרה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (13.5.2013).

23. בענייננו, העונש שנגזר על המערער אינו חורג, לדידי, ממתחם הענישה ההולם בנסיבות העניין, ועל כן אין מקום להתערבותנו. עניין לנו, כאמור, במסכת עובדתית שלמה של הטרדות, איומים וסחיטה באיומים מצד המערער כלפי המתלוננת ובני משפחתה, אשר נמשכה על פני תקופה ארוכה. אין המדובר במקרה יחיד או נקודתי. המעשים שבהם הורשע המערער מלמדים על התנהגות שלוחת רסן שננקטה לאורך זמן. העובדה שלאחר הגשת כתב האישום המקורי, הפר המערער את תנאי מעצר הבית שנקבעו לו, יצר קשר עם המתלוננת ואיים עליה, אף מלמדת על כך ביתר שאת.

גם אסופת הפסיקה שהגיש המערער לעיוננו במעמד הדיון לא מלמדת על חריגה, לא כל שכן משמעותית, ממתחם הענישה, הנוהג או הראוי, בנסיבות העניין. נסיבות המעשים שתוארו באותם פסקי דין היו שונות לאין שיעור מנסיבות המקרה דנן. לעומת זאת, דווקא מקצת פסקי הדין שהגישה המדינה לבית המשפט המחוזי, שאוזכרו בגזר הדין, מלמדים יותר על רף הענישה המקובל במקרים דומים. כך למשל, בפסק הדין בע"פ 2126/05 ג'ריס נ' מדינת ישראל (26.66.2006), גזר בית משפט זה עונש של 24 חודשי מאסר בפועל ו- 24 חודשי מאסר על תנאי על מערער שהורשע בין היתר בעבירות של סחיטה באיומים, פגיעה בפרטיות והפרת הוראה חוקית, בנסיבות קרובות לנסיבות המקרה דנן.

24. מעשיו של המערער הותירו את חותמם על המתלוננת ועל בני משפחתה. לא ניתן לפטור את החומרה הטמונה בהם בכך שהם נעשו על רקע רומנטי או בכך שבסופו של דבר לא ארע נזק פיזי למתלוננת או למי מבני משפחתה. גם יתר טענות המערער, אשר נשקלו על-ידי בית משפט קמא, לא יכולות להוביל למסקנה כי יש להתערב בעונש שנגזר עליו.

משכך, יש לדעתי לדחות גם את הערעור על גזר הדין.

25. סוף דבר: מסקנתי היא, כי דין הערעור, הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין, להידחות.

על המערער להתייצב לתחילת ריצוי עונשו בימ"ר קישון ביום 12.4.2015, לא יאוחר מהשעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס במספרי הטלפון שלהלן: 08-9787377, 08-9787336.

ש ו פ ט

השופטת א' חיות:

אני מסכימה.

ש ו פ ט
עמוד 8

השופט ע' פוגלמן:

אני מסכים.

שופט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט מ' מזוז.

ניתן היום, כ"ט בשבט התשע"ה (18.2.2015).

שופט

שופט

שופטת